

Biblia ca istorie

Textul de memorat: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” (Exodul 20:2)

Duminică, 31 mai – David, Solomon și monarhia

- 1. 1 Samuel 17;** 1. Filistenii și-au strâns oștile ca să facă război și s-au adunat la Soco, o cetate a lui Iuda; au tăbărât între Soco și Azeca, la Efes-Damim.
2. Saul și bărbații lui Israel s-au strâns și ei; au tăbărât în valea Terebinților și s-au așezat în linie de bătaie împotriva filistenilor.
3. Filistenii se așezaseră pe un munte de o parte, și Israel pe un munte de cealaltă parte: doar valea îi despărțea.
4. Atunci a ieșit un om din tabăra filistenilor și a înaintat între cele două oștiri. El se numea Goliat, era din Gat și avea o înălțime de șase coți și o palmă.
5. Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi, în greutate de cinci mii de sicli de aramă.
6. Avea niște tureci de aramă peste fluierile picioarelor și o pavază de aramă între umeri.
7. Coadă sulitei lui era ca un sul de țesut, și fierul sulitei cântărea șase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui.
8. Filisteanul s-a oprit; și, vorbind oștilor lui Israel așezate în șiruri de bătaie, le-a strigat: "Pentru ce ieșiți să vă așezați în șiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se coboare împotriva mea!
9. Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri; dar dacă-l voi birui și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji."
10. Filisteanul a mai zis: "Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om ca să mă lupt cu el."
11. Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale filisteanului și s-au înspăimântat și au fost cuprinși de o mare frică.
12. Și David era fiul efratitului aceuia din Betleemul lui Iuda, numit Isai, care avea opt fii. Pe vremea lui Saul, el era bătrân, înaintat în vârstă.
13. Cei trei fii mai mari ai lui Isai urmaseră pe Saul la război; întâiul născut din cei trei fii ai lui care porniseră la război se numea Eliab, al doilea, Abinadab, și al treilea, Șama.
14. David era cel mai tânăr. Și când cei trei mai mari au urmat pe Saul,
15. David a plecat de la Saul și s-a întors la Betleem ca să pască oile tatălui său.
16. Filisteanul înainta dimineața și seara și s-a înfățișat astfel timp de patruzeci de zile.
17. Isai a zis fiului său David: "Ia pentru frații tăi efa aceasta de grâu prăjit și aceste zece pâini și aleargă în tabără la frații tăi;
18. du și aceste zece cașuri de brânză căpeteniei care este peste mia lor. Să vezi dacă frații tăi sunt bine și să-mi aduci vești temeinice.
19. Ei sunt cu Saul și cu toți bărbații lui Israel în valea Terebinților în război cu filistenii."
20. David s-a sculat dis-de-dimineață. A lăsat oile în seama unui paznic, și-a luat lucrurile și a plecat, cum îi poruncise Isai. Când a ajuns în tabără, oștirea pornise să se așeze în șiruri de bătaie și scotea strigăte de război.
21. Israel și filistenii s-au așezat în șiruri de bătaie, oștire către oștire.
22. David a dat lucrurile pe care le avea în mâinile celui ce păzea calabalăcurile și a alergat la șirurile de bătaie. Cum a ajuns, a întrebat pe frații săi de sănătate.
23. Pe când vorbea cu ei, iată că filisteanul din Gat, numit Goliat, a înaintat între cele două oștiri, ieșind afară din șirurile filistenilor. A rostit aceleași cuvinte ca mai înainte, și David le-a auzit.
24. La vederea acestui om, toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a apucat o mare frică.

25. Fiecare zicea: "Ați văzut pe omul acesta înaintând? A înaintat ca să arunce ocară asupra lui Israel! Dacă-l va omorî cineva, împăratul îl va umple de bogății, îi va da de nevastă pe fiica sa și va scuti de dări casa tatălui său în Israel."
26. David a zis oamenilor de lângă el: "Ce se va face aceluia care va omorî pe filisteanul acesta și va lua ocară deasupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui Viu?"
27. Poporul, spunând din nou aceleași lucruri, i-a zis: "Așa și așa se va face aceluia care-l va omorî."
28. Eliab, fratele lui cel mai mare, care-l auzise vorbind cu oamenii aceștia, s-a aprins de mânie împotriva lui David. Și a zis: "Pentru ce te-ai coborât tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustiu? Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai coborât ca să vezi lupta."
29. David a răspuns: "Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?"
30. Și s-a întors de la el ca să vorbească cu altul, și i-a pus aceleași întrebări. Poporul i-a răspuns ca și întâia dată.
31. Când s-au auzit cuvintele rostite de David, au fost spuse înaintea lui Saul, care a trimis să-l caute.
32. David a zis lui Saul: "Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia. Robul tău va merge să se bată cu el."
33. Saul a zis lui David: "Nu poți să te duci să te bați cu filisteanul acesta, căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui."
34. David a zis lui Saul: "Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă,
35. alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram.
36. Așa a doborât robul tău leul și ursul; și cu filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărât oștirea Dumnezeului celui Viu."
37. David a mai zis: "Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean." Și Saul a zis lui David: "Du-te, și Domnul să fie cu tine!"
38. Saul a îmbrăcat pe David cu hainele lui, i-a pus pe cap un coif de aramă și l-a îmbrăcat cu o platoșă.
39. David a încins sabia lui Saul peste hainele lui și a vrut să meargă, căci nu încercase încă să meargă cu ele. Apoi a zis lui Saul: "Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sunt obișnuit cu ea." Și s-a dezbrăcat de ea.
40. Și-a luat toiagul în mână, și-a ales din pârâu cinci pietre netede și le-a pus în traista lui de păstor și în buzunarul hainei. Apoi, cu praștia în mână, a înaintat împotriva filisteanului.
41. Filisteanul s-a apropiat puțin câte puțin de David, și omul care-i ducea scutul mergea înaintea lui.
42. Filisteanul s-a uitat și, când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil cu păr bălai și cu fața frumoasă.
43. Filisteanul a zis lui David: "Ce! sunt câine, de vii la mine cu toiege?" Și, după ce l-a blestemat pe dumnezeii lui,
44. a adăugat: "Vino la mine, și-ți voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului."
45. David a zis filisteanului: "Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o.
46. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu.
47. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre."
48. Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui David, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului.
49. Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte, și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ.
50. Astfel, cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât filisteanul; l-a trântit la pământ și l-a omorât, fără să aibă sabie în mână.
51. A alergat, s-a oprit lângă filistean, i-a luat sabia, pe care i-a scos-o din teacă, l-a omorât și i-a tăiat capul. Filistenii, când au văzut că uriașul lor a murit, au luat-o la fugă.

52. Și bărbații lui Israel și Iuda au dat chiote și au pornit în urmărirea filistenilor până în vale și până la porțile Ecronului. Filistenii, răniți de moarte, au căzut pe drumul care duce la Șaaraim, până la Gat și până la Ecron.
53. Și copiii lui Israel s-au întors de la urmărirea filistenilor și le-au jefuit tabăra.
54. David a luat capul filisteanului și l-a dus la Ierusalim și a pus armele filisteanului în cortul său.
55. Când a văzut Saul pe David mergând împotriva filisteanului, a zis lui Abner, căpetenia oștirii: "Al cui fiu este tânărul acesta, Abner?" Abner a răspuns: "Pe sufletul tău, împărate, că nu știu."
56. "Întrebă, dar, al cui fiu este tânărul acesta", a zis împăratul.
57. Și când s-a întors David după ce omorâse pe filistean, Abner l-a luat și l-a adus înaintea lui Saul. David avea în mână capul filisteanului.
58. Saul i-a zis: "Al cui fiu ești, tinere?" Și David a răspuns: "Sunt fiul robului tău Isai, betleemitul."

Luni, 1 iunie – Isaia, Ezechia și Sanherib

2. **Isaia 36:1-3**; 1. În al paisprezecelea an al împăratului Ezechia, Sanherib, împăratul Asiriei, s-a suit împotriva tuturor cetăților întărite ale lui Iuda, și le-a luat.
2. Și împăratul Asiriei a trimis din Lachis la Ierusalim, la împăratul Ezechia, pe Rabșache cu o puternică oștire. Rabșache s-a oprit la canalul de apă al iazului de sus, pe drumul ogorului înălbitorului.
3. Atunci Eliachim, fiul lui Hilchia, căpetenia casei împăratului, s-a dus la el cu logofătul Șebna și cu Ioah, fiul lui Asaf, scriitorul (arhivarul).

Isaia 37:14-38; 14. Ezechia a luat scrisoarea din mâna solilor și a citit-o. Apoi s-a suit la Casa Domnului, a întins-o înaintea Domnului

15. și l-a făcut următoarea rugăciune:

16. "Doamne al oștirilor, Dumnezeu lui Israel care șezi pe heruvimi! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul!

17. Doamne, pleacă-Ți urechea și ascultă! Doamne, deschide-Ți ochii și privește! Auzi toate cuvintele pe care le-a trimis Sanherib ca să batjocorească pe Dumnezeu cel Viu!

18. Este adevărat, Doamne, că împărații Asiriei au pustiit toate popoarele și țările lor

19. și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâinile omului, de lemn și de piatră. De aceea i-au nimicit.

20. Acum, Doamne Dumnezeu nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca toate împărățiile pământului să știe că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!"

21. Atunci Isaia, fiul lui Amoț, a trimis să spună lui Ezechia: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: "Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei.

22. Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva lui: "Fecioara, fiica Sionului, te disprețuiește și își bate joc de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine.

23. Pe cine ai batjocorit și ai ocărât tu? Împotriva cui ți-ai ridicat glasul și ți-ai îndreptat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel;

24. prin slujitorii tăi tu ai batjocorit pe Domnul și ai zis: "Cu mulțimea carelor mele m-am suit pe vârful munților, pe coastele Libanului, și voi tăia cedrii lui cei mai înalți, cei mai frumoși chiparoși ai lui, și voi ajunge pe culmea cea mai înaltă, în pădurea lui care este ca un pomet.

25. Am săpat izvoare și am băut din apele lor, și cu talpa picioarelor mele voi seca toate râurile Egiptului."

26. Dar n-ai auzit că am pregătit aceste lucruri de demult și că le-am hotărât din vremuri străvechi? Acum însă am dat voie să se împlinescă, pentru ca să prefaci cetăți tari în niște mormane de dărâmaturi.

27. Și locuitorii lor sunt neputincioși, înspăimântați și uluiți: sunt ca iarba de pe câmp și verdeța fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a da în spic.

28. Dar Eu știu când stai jos, când ieși afară, când intri și când ești mânios împotriva Mea.

29. Deci pentru că ești mânios împotriva Mea, și mândria ta a ajuns până la urechile Mele, voi pune veriga Mea în nările tale și zăbala Mea între buzele tale și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit."

30. Și acesta să-ți fie semnul, Ezechia: anul acesta veți mânca ce va crește singur de la sine, și în al doilea an, ce va răsări din aceasta; dar în al treilea an veți semăna, veți secera, veți sădi vii și veți mânca din rodul lor.
31. Și ce va mai scăpa din casa lui Iuda și ce va mai rămâne iarăși va prinde rădăcini dedesubt și va aduce rod deasupra.
32. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță, și din muntele Sionului, cei izbăviți. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.
33. De aceea așa vorbește Domnul despre împăratul Asiriei: "El nu va intra în cetatea aceasta, nu va arunca săgeți în ea, nu-i va sta înaintea cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei.
34. Ci se va întoarce pe drumul pe care a venit și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul,
35. căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o scap, din pricina Mea și din pricina robului Meu David!"
36. Îngerul Domnului a ieșit și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineța, iată că toți aceștia erau niște trupuri moarte.
37. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors; și a rămas la Ninive.
38. Și, pe când stătea cu fața la pământ rugându-se în casa lui Nisroc, dumnezeul său, fiii săi, Adramalec și Șarețer, l-au lovit cu sabia și au fugit în țara Ararat. Și, în locul lui, a domnit fiul său Esar-Hadon.

Marti, 2 iunie – Daniel, Nebucadnețar și Babilonul

3. **Daniel 1 și 5; Capitolul 1** 1. În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit împotriva Ierusalimului și l-a împresurat.
2. Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda și o parte din vasele Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar a dus vasele în țara Șinear, în casa dumnezeului său, le-a pus în casa vistieriei dumnezeului său.
3. Împăratul a dat poruncă lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi dregători, să-i aducă vreo câțiva din copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească,
4. niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului și pe care să-i învețe scrierea și limba haldeilor.
5. Împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa lui și din vinul de care bea el, vrând să-i crească timp de trei ani, după care aveau să fie în slujba împăratului.
6. Printre ei erau, dintre copiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria.
7. Căpetenia famenilor dregători le-a pus însă alte nume, și anume: lui Daniel i-a pus numele Belșațar, lui Hanania, Șadrac, lui Mișael, Meșac, și lui Azaria, Abed-Nego.
8. Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.
9. Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători.
10. Căpetenia famenilor a zis lui Daniel: "Mă tem numai de domnul meu, împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți, ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră, și să-mi puneți astfel capul în primejdie înaintea împăratului."
11. Atunci Daniel a zis îngrijitorului căruia îi încredințase căpetenia famenilor privegherea asupra lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria:
12. "Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut;
13. să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după cele ce vei vedea!"
14. El i-a ascultat în privința aceasta și i-a încercat zece zile.
15. După cele zece zile, ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului.
16. Îngrijitorul lua bucatele și vinul care le erau rânduite și le dădea zarzavaturi.
17. Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.
18. La vremea sorocită de împărat ca să-i aducă la el, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar.

19. Împăratul a stat de vorbă cu ei: dar între toți tinerii aceia nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea, ei au fost primiți în slujba împăratului.
20. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.
21. Așa a dus-o Daniel până în anul dintâi al împăratului Cirus.

Capitolul 5

1. Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai lui și a băut vin înaintea lor.
2. Și, în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său, Nebucadnețar, din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui.
3. Au adus îndată vasele de aur care fuseseră luate din Templu, din casa lui Dumnezeu din Ierusalim, și au băut din ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui.
4. Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră.
5. În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mână care a scris.
6. Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat, că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul.
7. Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cititorii în stele, haldeii și ghicitorii. Apoi împăratul a luat cuvântul și a zis înțelepților Babilonului: "Oricine va putea citi scrisoarea aceasta și mi-o va tâlcui va fi îmbrăcat cu purpură, va purta un lăntșor de aur la gât și va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției."
8. Toți înțelepții împăratului au intrat, dar n-au putut nici să citească scrisoarea și nici s-o tâlcuiască împăratului.
9. Din pricina aceasta, împăratul Belșatar s-a înspăimântat foarte tare, fața i s-a îngălbenit, și mai marii lui au rămas încremeniți.
10. Împărăteasa, la auzul cuvintelor împăratului și mai marilor lui, a intrat în odaia ospățului, a luat cuvântul și a vorbit astfel: "Să trăiești veșnic, împărate! Să nu te tulbure gândurile tale și să nu ți se îngălbenească fața!
11. În împărăția ta este un om care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți; și pe vremea tatălui tău, s-a găsit la el lumină, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască. De aceea, împăratul Nebucadnețar, tatăl tău, da, tatăl tău, împărate, l-a pus mai mare peste vrăjitori, cititori în stele, haldei, ghicitori,
12. și anume, pentru că s-a găsit la el, la Daniel, numit de împărat Belșatar, un duh înalt, știință și pricepere, puțința să tâlcuiască visele, să lămurească întrebările grele și să dezlege lucrurile încâlcite. Să fie chemat, dar, Daniel, și el îți va da tâlcuirea!"
13. Atunci Daniel a fost adus înaintea împăratului. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: "Tu ești Daniel acela, unul din prinșii de război ai lui Iuda pe care i-a adus aici din Iuda, tatăl meu, împăratul?"
14. Am aflat despre tine că ai în tine duhul dumnezeilor și că la tine se găsește lumină, pricepere și o înțelepciune nemaipomenită.
15. Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască; dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte.
16. Am aflat că tu poți să tâlcuiesti și să dezlegi întrebări grele; acum, dacă vei putea să citești scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiesti, vei fi îmbrăcat cu purpură, vei purta un lăntșor de aur la gât și vei avea locul al treilea în cârmuirea împărăției!"
17. Daniel a răspuns îndată înaintea împăratului: "Ține-ți darurile și dă altuia răsplătirile tale! Totuși voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui.
18. Împărate, Dumnezeul cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadnețar, împărăție, mărimă, slavă și strălucire;
19. și, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile se temeau și tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia, și lăsa cu viață pe cine voia; înălța pe cine voia, și cobora pe cine voia.
20. Dar când i s-a îngâmfat inima și i s-a împietrit duhul până la mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărătesc și a fost despuiat de slava lui;

21. a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, inima i s-a făcut ca a fiarelor și a locuit la un loc cu măgarii sălbatici; i-au dat să mănânce iarbă ca la boi, și trupul i-a fost udat cu roua cerului, până când a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.
22. Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.
23. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din Casa Lui au fost aduse înaintea ta și ai băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și fiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!
24. De aceea a trimis El acest cap de mână care a scris scrierea aceasta.
25. Iată însă scrierea care a fost scrisă: "Numărat, numărat, cântărit și împărțit!"
26. Și iată tâlcuirea acestor cuvinte: Numărat înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt.
27. Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor!
28. Împărțit înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!"
29. Îndată Belșatar a dat poruncă, și au îmbrăcat pe Daniel cu purpură, i-au pus un lăntișor de aur la gât și au dat de știre că va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.
30. Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât.
31. Și a pus mâna pe împărăție Darius, medul, care era în vârstă de șizeci și doi de ani.

Daniel 1:8; Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.

Miercuri, 3 iunie – Isus din istorie

4. **Matei 26:57-67;** 57. Cei ce au prins pe Isus, L-au dus la marele preot Caiafa, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.
58. Petru L-a urmat de departe, până la curtea marelui preot; apoi a intrat înăuntru și a șezut jos cu aprozii, ca să vadă sfârșitul.
59. Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot soborul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî.
60. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă au venit doi
61. și au spus: "Acesta a zis: "Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile."
62. Marele preot s-a sculat în picioare și I-a zis: "Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?"
63. Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: "Te jur, pe Dumnezeul cel Viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu."
64. "Da", i-a răspuns Isus, "sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului."
65. Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: "A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui.
66. Ce credeți?" Ei au răspuns: "Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea."
67. Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii și L-au pălmuțit,

- Ioan 11:45-53;** 45. Mulți din iudeii care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El.
46. Dar unii din ei s-au dus la farisei și le-au spus ce făcuse Isus.
 47. Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat soborul și au zis: "Ce vom face? Omul acesta face multe minuni.
 48. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul."
 49. Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: "Voi nu știți nimic;
 50. oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?"
 51. Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam.

52. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.

53. Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare.

Ioan 18:29-31; 29. Pilat deci a ieșit afară la ei și le-a zis: "Ce pâră aduceți împotriva Omului acestuia?"

30. Drept răspuns, ei i-au zis: "Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale."

31. Atunci Pilat le-a zis: "Luați-L voi și judecați-L după Legea voastră." "Nouă nu ne este îngăduit de Lege să omorâm pe nimeni", i-au zis iudeii.

Joi, 4 iunie – Credința și istoria

5. **Evrei 11**; 1. Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.
2. Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.
3. Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.
4. Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.
5. Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.
6. Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.
7. Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.
8. Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.
9. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.
10. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.
11. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.
12. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.
13. În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.
14. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.
15. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.
16. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.
17. Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!
18. El căruia i se spusese: "În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!"
19. Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.
20. Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare care avea în vedere lucrurile viitoare.
21. Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și "s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său."
22. Prin credință a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și a dat porunci cu privire la oasele sale.
23. Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut: pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.
24. Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui faraon,

25. ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.
26. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.
27. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.
28. Prin credință a prăznuit el Paștile și a făcut stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.
29. Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți.
30. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.
31. Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.
32. Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci!
33. Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,
34. au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.
35. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți.
36. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare;
37. au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizonieri, munciți -
38. ei, de care lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.
39. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit;
40. pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.